

*Світлої пам'яті бабусі Олени
та дідуся Анатолія, у чиє життя
втрутилася Перша світова...*

Для покоління, котре вже відійшло з відміреного йому часу, про доблесть воїна й участь у війні його холодної зброї свідчила не її парадна краса, а неестетичні зазублини, вм'ятини на клинку... і навіть іржа з плямами крові.

У Першу світову герої роману жили тим, що їх хвилювало тієї чи іншої хвилини. Вчора і завтра — порожні слова, невідомі війні. Війна — це болюче очікування наступного ранку, наступного обіду, наступної вечері. Віддаленіше майбутнє — рожева химера, в яку вірять хіба що діти. Минуле — навіть те, що відбувалося зовсім недавно, уявлялося далеким напівзабутим сном. Зрештою, усе на війні — це якийсь страшний сон наяву. Убивство за обов'язком, убивство за присягою, убивство лише тому, якщо не вб'єш ти, то уб'ють тебе. Заповіді зі Святого Письма: не вбий, не вкради, не забажай... — на фронті в окопах звучали як зла насмішка. Хто хоче перемагати, той не стане марити за дрібницями.

Кожної осені їм обіцяли, що цей жах закінчиться до зими, але розквітала весна, а війна тривала, як і досі.

Після важких воєнних років, коли настали спокійніші, стерпні роки, наші персонажі пережили перший катарсис — особливу, найвищу форму трагізму, емоційного потрясіння, фізичного й морального страждання, що протягом тривалого часу пригнічували їх своєю безвихіддю. «У нашого покоління не залишилося слів», — зізнався хтось із великих, який знав ціну світлим ідеалам, що пішли геть разом із роками війни. А втім, якими б виснажливими не були спогади, ветерани війни змушені були чіплятися за життя, щоб жити далі.

Потім розпочалась осінь їхнього життя — чудовий час, ніби створений для роздумів і спогадів. Підсвідомий щем за розтраченою молодістю, за пущеними на вітер зрілими роками, обтяжувався усвідомлюванням того, що люди виявилися безсилими перед викликами війни, революції та громадянського розбрату. Перегортаючи в думках тьмяні від часу спогади, гамуючи біль своїх ран, сваволою отруйних наклепів і спокутуючи власні гріхи, персонажі намагались у мемуарах представити себе благороднішими і вищими, ніж були на крутому переломі історії, й настільки виразно, ніби саме від них залежала доля світової війни.

Час завжди крокує убивчо швидко. Тільки наприкінці життя люди у вузькому колі рідних та близьких, збираючи уламки свого шляху, немов на сповіді згадують про початок, із якого потрібно хоч жменьку правди залишити на згадку, а не забирати з собою в могилу. Мабуть, вони вірять: чим важча була дорога — тим глибше очищення. І справді, на одрі смерті перед відходом у небуття їхнє моральне очищення та піднесення душі було повним. Згадалося навіть те, про що не хотілося згадувати. До болю чітко їм бачилося все, що вони тоді здійснили та пережили і про що жалкували: ті зазублини і ту іржу.

КИЇВ, 12 — 27 червня 1914 року

Південне сонце Києва після вологого і холодного Петербурга справило на випускника Миколаївської академії Генерального штабу штабскапітана Сергія Олександровича Янишевського приємне враження й подарувало емоційне піднесення.

Штаб Київського військового округу сяяв. Його важкі й помпезні обриси здавалися символом міцності Російської імперії. На тлі цієї пишноти і блиску скромна постать офіцера виділялася невеликою темною плямою.

У гостинно розчинені парадні двері, компрометуючи декларовану гостинність та офіцерську етику, овечою отарою протискувалися капітани, підполковники і полковники із примітною сивиною, з якою гармонували срібні з патиною академічні значки на грудях. Офіцери, щоденно запізнаючись на службу, що стало поганою звичкою, обливаючись потом, намагались якомога скоріше проскочити у прохолодні кабінети, щоби вчасно постати перед очима начальства. Більшість із них — у пенсне, окулярах, аксельбантах... і з животиками. А один — велетень зі складками на виголеній потилиці, що набігали одна на одну, й подвійним підгорлям, задихав так важко, наче це був паровоз в уніформі. Через старанне сидіння в зачинених кабінетах обличчя в них аристократично бліді, а напрасовані бриджі бралися пузирями на колінах і непристойно лисніли ззаду.

Просторі коридори, якими клацали офіцерські каблуки, портрети полководців у великих позолочених рамах, розкішні мармурові сходи, килимові доріжки... Уже від їхнього вигляду в Янишевського прискорився пульс, піднявся настрій.

Його високопревосходительство командувач військовим округом генерал-ад'ютант і генерал від артилерії Микола Іудович Іванов був зайнятий — готувався до ярмарку мар-

нославлення місцевого розливу: балу, який давав Київський губернатор, шталмейстер і сенатор Микола Юсафович Суковкін.

Через відсутність командувача Янишевський, поскрипуючи новенькою портупеею, відрекомендувався його помічнику генералові Миколі Володимировичу Рузьському — худорлявому, в цивільному пенсне на носі, що робило його схожим на вічного студента чи гімназійного вчителя, котрий жартома нап'яв на себе генеральський мундир.

Доля наділила нашого молодого героя блискучою зовнішністю, холодним розумом, помірним шанобством та репутацією красивого кавалера і танцюриста. Виструнчившись, зсунувши стрункі, мов ялини, ноги, й мелодійно дзенькнувши шпорами, Янишевський голосно «прогавкав» генералові своє ім'я і тим самим закінчив офіційну частину представлення.

При першому знайомстві Рузький видався штабскапітанові сухим і стриманим. Генеральський оцінливий погляд, спотворений склою оптики, пронизав і кабінет, і Янишевського.

— Пройшли крізь вузьке академічне горло — закінчили два основні та один додатковий курс академії за першим розрядом. А чому б вам було не пройти цензове командування ротою? Із вашим гвардійським зростом та виправкою — місце в кавалергардах чи хоча б у П'ятому гренадерському Київському полку. Так і кар'єра б швидше пішла, — виголосивши повчальну тираду, генерал втупився у штабскапітана.

— Кожен робить свій вибір, ваше превосходительство, — стримано спробував пояснити. — Сімейні обставини потребують моєї присутності тут.

Про здоров'я матері вирішив не поширюватися.

— Тільки вибирають не те... Служитимете під командуванням Генерального штабу полковника Миколи Миколайовича Духоніна, — невдоволено буркнув і оприлюднив

давно очевидну істину. Відчувалося, що генерал не може змиритися з тим, що у когось є інша, ніж у нього, думка. — Потрудіться сьогодні ж прибути до нього. Бажаю успіху на поприщі розвідки.

Янишевський зберіг увічливу усмішку. Він вийшов з відчуттям, що все відбулось як і треба.

— Прибув для подальшого несення служби, — застєбнутий на всі гудзики, як і годиться, відрекомендувався він старшому ад'ютантові штабу округу полковникові Духоніну.

Полковник був середнього зросту й повноти, з густим чорним волоссям, яке завивалося, франтувато закрученими чорними вусами й також у пенсне без оправы, що прилипло до його ренесансного носа. Якби не літня засмага, він би цілком вписувався у середовище штабних альбіносів. Щира усмішка, м'який голос, тепла приватність інтонації, співчутливе й чуйне ставлення до проблем підлеглого свідчили про те, що він скромна, душевна й інтелігентна людина.

— Відрекомендувалися командувачу округу?

— Ні, засвідчив свою повагу особисто лише генералові Рузьському. Кажуть, що його високопревосходительство генерал Іванов застряг десь на Липках у компанії генерал-губернатора.

— Таке з Миколою Іудовичем трапляється частенько, — засміявся Духонін. — Рузьський вас прийняв у сердечних тонах?

— Залишався холодним, як арктичний лід.

— Так, він не сяє приязністю, — погодився полковник.

Звичайно, що полковник Духонін уже встиг ознайомитися з формулярним списком підлеглого і склав для себе враження з дуже похвальних констатувань курсових начальників, які росли еліту російської армії:

«Наполегливий і старанний у навчанні. Отримав Михайлівську премію — 500 рублів — за кращий винахід і вдосконалення у галузі артилерії», — акцентував начальник

Михайлівського артилерійського училища генерал-майор Всеволод Миколайович Верхаловський.

«Толковий, ініціативний, виконавський, схоплює все на льоту, інтереси справи ставить понад усе», — шаблонно відписав штабофіцер академії полковник Михайло Дмитрович Бонч-Бруєвич.

«Ці якості добрі для чиновника, а для розвідника?» — не без підстав засумнівався у його критеріях Духонін.

— Я запрошений був вибрати вакансію за старшинством балів. Проте довелося відмовитися від призначення у столичний округ і вирушити «тимчасово» до «матері міст руських», тобто на задвірки політичного життя імперії, — відверто пояснив свої кар'єрні еволюції Янишевський.

— Дозвольте не погодитися з вами. Київ — один із великих розумових центрів, — поправив його Духонін, для якого місто стало рідним.

— Мені й Петербург не чужий... Але здоров'я матері... Ви ж розумієте...

— Не засмучуйтеся. Що не робиться — все на краще. Мене теж тимчасово відрядили сюди... Ох, якби знати, що це «тимчасово» затягнеться аж на дванадцять років! Проте ніхто не знає наперед своєї долі, — проявив зустрічну відвертість Духонін. — Зрозумійте, я навіть радий, що так сталося. Тут у Володимирському кадетському корпусі минули мої юнацькі роки. Врешті-решт вирішальну роль зіграла наша романтична професія. Бажаю і вам відчути романтику і за її допомогою будувати свою майбутню кар'єру.

Янишевський промовчав. Відвівши на хвилюк очі, він замилювався видом величного Дніпра, що відкривався з вікна.

Духонін підвівся і запровадив штабскапітана до крихітного кабінету з одним вікном, де тіснилися чотири столи, за якими схилилися над паперами два підполковники і капітан.

— Ось ваш стіл, — вказав. — Розміщуйтеся і вникайте у справи. Перед тим, як поїдете у закордонне відрядження,

маєте зайнятися ґрунтовним вивченням австро-угорської армії.

— Зробіть ласку! Раді кожній свіжій людині, — доповнив Духоніна підполковник Генерального штабу Розен, який нещодавно повернувся з відрядження з Болгарії. На його бронзовому обличчі назавжди застигла чи то незгасла тривожна дума, чи то навіки незабутні спогади.

Здійснивши щоденний ранковий променад Миколаївським ланцюговим мостом і провентилувавши на свіжому повітрі як слід легені, рівно о дев'ятій Янишевський сів за стіл, діставав із сейфа справи і розпочинав вивчення. Ці своєрідні уроки йому ніхто не завдавав і не перевіряв, як він засвоїв матеріал. Від його оперативного стола ніби струмував бадьорий магнетизм, стверджуючи про непорушність зібраних тут даних і висновків розвідки. Коли виникали запитання, то штабскапітан звертався за допомогою до Генерального штабу капітана Леоніда Іполитовича Кір'янова, який сидів за сусіднім столом і охоче давав розлогі пояснення. Він слушно порекомендував Сергію для глибшого і всебічного вивчення Австро-Угорщини та сусідніх із нею країн завести течки й наповнювати їх вирізками з газет. Того ж дня у папку Янишевського лягла химерна замітка з гучним сенсаційним накипом «Русского слова»:

«За останні три тижні у Відні було тридцять випадків, коли коней укусили скажені собаки. Міська влада констатувала наявність епідемії сказу і видала суворі й обов'язкові постанови стосовно бродячих псів».

Янишевський, уважно прочитавши замітку кілька разів, поставив жирний знак запитання, а згодом іронічно дописав: «А чи не охопив сказ австрійських політиків?»

Утім, спадок, який Янишевський отримав від своїх попередників, був украй строкатим. Австро-Угорщина, з її незграбною державністю, відсутністю національної єдності, слабкістю військової сили, сама собою нікому не створювала

небезпеки. Однак, завдяки своєму географічному положенню, набуваючи силу в нерозривному зв'язку з Німеччиною, ставала загрозою для великих держав, зокрема для Росії. Політику Відня, особливо на Балканах, без сумніву, всіляко заохочував Берлін, і вона ставала до Петербурга дедалі менш дружньою. Одряхла Австро-Угорщина здалася тоді Янишевському підлою, огидною й приреченою на загибель.

Офіцери штабу округу, ніби раби, приковані до столів невидимими ланцюгами обов'язку, щоденно розсилали й отримували вихідні та вхідні телеграми, відволікаючись при цьому на численні телефонні дзвінки, різні узгодження і виклики до начальників. Потрібно було також робити точні записи у формуляри. Пунктуальність мала залишатися на висоті.

Усе, що тільки могло впасти, валилося на їхні голови. Скільки б не накидали паперів, офіцери корпіли над ними до пізнього вечора, наче дрібномережані чиновники, які не втрачали надії колись вибитися в люди. Бувало, що і Янишевський аж опівночі повертався на Велику Житомирську, де він винаймав скромне помешкання. А ранками штабскапітана як завжди дратувало набридливе дзенькання будильника. Рука його виповзала з-під ковдри і сильно грюкала по дзвінку, отвережуючи нахабу. Нарешті, прибравши сидячу позу, він довго совав ногами під ліжком, намагаючись знайти далеко засунуті капці.

Іноді в обідній час, щоб розім'ятися, офіцери дозволяли собі пограти в більярд. Янишевський ганяв кулі по гренадерському — міг би переграти самого чорта. Того, хто програв, штрафували — він ліз під стіл. Ото сміху, господи!

Червень у Києві був тягучий, як мед, підсолоджений квітками. Імпозантне місто зі святковими бульварами, скверами, радісним шумом фонтанів і щебетом птахів жило своїм повсякденним життям, яке котилося мирними рейками. Пожежники зі Старокиївського пожежного відділення

випробовували недавно придбаний пожежний автомобіль фірми «Фрезе і К», який перевозив десять вогнеборців, дві драбини, стендер¹ і рукави завдовжки вісімдесят сажнів. Однак нова техніка не могла розв'язати проблему водопровідної кризи при пожежі. *«Місто без води. Червоний півень загрожує нам загибеллю. Десята пожежа без води, оскільки батьки міста забули про нас»*, — вокала міська газета «Народная копейка».

Попечитель Київського навчального округу пан Могильницький наказав директорам середніх навчальних закладів для підняття патріотичного духу в юних серцях виконувати двічі на тиждень гімн «Боже, царя храни!». Вимагав строго попередити гімназистів, що у випадку недостойної поведінки під час виконання гімну (штрикання шпилькою сусіда, дубання в носі й стріляння з рогатки), їх виключать з гімназії.

А в неділю, 22 червня, о сімнадцятій годині на іподромі Південно-Західного скакового товариства, напроти заводу Гретера, мали відбутися офіцерські скачки. Збір від вхідних квитків організатори обіцяли переказати на рахунок Олексіївського військового притулку.

— Завтра приїздить Генерального штабу полковник Олександр Олександрович Самойло, який є знаним фахівцем розвідувальної роботи проти Австро-Угорщини. Служба під його керівництвом належить до найкращих моментів мого життя, — оголосив Духонін, на хвилюнку відірвавши Янишевського від оперативного читива.

Без запізнення, рівно о шостій ранку поїзд із Петербурга випустив останню порцію диму на людний перон Київського вокзалу. Цей факт зафіксував «шафгаузен» Духоніна, який туди прибув, щоб зустріти столичного гостя. Самойло вийшов із вагона свіжопоголений, пахнучи різким одеколоном. «Мабуть, «Наполеон», а може, й модний «Адорабль», — принохувався Духонін. Нахабно сяяли і чоботи гостя. Пол-

¹ Колонка гідранта.

ковники обнялися по-приятельському. На автомобілі Микола Миколайович відвіз Самойла до «прибуткового будинку» Лева Гінзбурга, де на дванадцятому поверсі, згідно з побажанням Самойла, для нього замовили апартаменти. Звідти, з висоти пташиного польоту, відкривався чудовий краєвид на місто. Це був найвищий хмарочос імперії, при вигляді якого паломники хрестилися, вважаючи його храмом.

Підкреслено ввічливо Духонін провів Самойла до кованого ліфта американської фірми «Отіс». Домовилися, що після розпакування валізи гість зробить невеличкий моціон — урочистий тур навколо монумента княгині Ольги на Михайлівській площі, відтак завітає до кондитерської Жоржа, де до віденської кави подають розкішні тістечка, й рівно о десяти обговорить службові питання в кабінеті Духоніна.

Микола Миколайович не заперечував бажанням Самойла. Знав, що моціон у житті військового розвідника грає суттєву роль — не тільки підтримує добрий фізичний стан тіла, а й розвантажує голову.

Духонін, відрекондувавши Самойла підлеглим, із легкою усмішкою повів ввічливу розмову:

— Як щодо погоди під час поїздки? Чи добре відпочили в купе? Як вам Київ? Райський клімат, чи не так?

— Із погодою все гаразд. А з відпочинком, коли в сусідньому купе молода красива панянка, не тлумачте хибно, — не дуже...

Присутні услужливо захихикали, сприйнявши слова столичного гостя вдалим жартом.

Нащадок легендарного запорізького кошового отамана Самійла Кішки полковник Самойло — атлетичної будови, з привабливим відкритим обличчям, приємним м'яким голосом, у якому часто пробивався московський «говор», став за трибуну.

Протягом академічної години полковник прочитав змістовну лекцію щодо розвитку й модернізації австро-угорської

армії. Він, як і Микола Миколайович, ставив перед собою завдання поглибити професійні знання розвідників. У цьому в Самойла і Духоніна виявилася справжня спорідненість душ.

— Німеччина досягла вражаючих результатів ув озброєнні й перебуває в стані постійної готовності. Навіть Австро-Угорщина, яка протягом багатьох років близька до державного банкрутства, розвинувши мережу стратегічних залізниць, у військовій сфері стоїть вище Росії. З огляду на ситуацію, яка не може не тривожити, Генштаб чекає на ваші пропозиції щодо посилення розвідувальної роботи проти нашого ймовірного супротивника. Пани офіцери, потрудіться звикнути до думки про те, що війни, зв'язані з поняттями честі, уже відійшли в минуле. Їх замінили нові війни — війни двадцятого століття, про закони яких навіть геній Шекспіра нічого не знав. Їх богами є інтелект, доцільність і раціональність, — прозвучав завершальний, підсумковий акорд лекції.

— Треба посунути наші «ворота» в глиб Галичини. Правильно я зрозумів? — перепитав Самойла Духонін, який після участі спостерігачем на маневрах мав своє враження про можливість армії ймовірного супротивника.

— Так, посунути й розвернути на нашу користь. Для цього слід максимально використати русофільство.

— Як на мене, роль русофільства не слід перебільшувати. У Галичині користуються підтримкою австрійської влади мазепинські партії. У випадку війни русофілів, без сумніву, інтернують. Для розвідувальної роботи потрібно вербувати агентів з числа чехів, словаків й інших поневолених народів імперії, — вніс корективи Духонін, який завжди у боротьбі протилежностей вишукував раціональне.

— Не можу, Микола Миколайовичу, не погодитися з вашими авангардними висновками. Слов'янство є нашим потенціалом.

Завдяки керманичам Самойлу і Духоніну молоді розвідники пливли вірними каналами — до істини.

— Із приводу початку моєї служби в Києві пропоную випити кілька келишків мадери. Це розтопить кригу офіційних стосунків, — запросив полковників штабскапітан Янишевський.

— Я не проти, — без світського викрутасу «вважатиму за честь» погодився Самойло. — Наша служба не терпить надлишкової офіційності.

Примхливий естет Янишевський, підтримуючи зовнішній кворум пристойного життя, відвідував лише першокласні ресторани і їздив тільки на парних екіпажах. Із чудовим молодим апетитом запрошені пани офіцери повечеряли у ресторани «Шато» в екзотичних ложах. Важкі штофні занавіски були опущені. Здавалося, що вони відгородили себе від усього світу. Співачок із відкритої сцени й тапера не запрошували. Пам'ятали той прикрий випадок, який у травні 1912 року трапився з полковником Генерального штабу Олександром Івановичем Ліље в шантані «Апполо». Напившись до чортиків, полковник узявся вимагати у піаніста Штрейбера виконати марш Самарського полку. Коли той відмовився, вихопив шаблю і різнув музиканта по горлу. Скандал, у якому, крім Олександра Ліље, були замішані два його брати, Іван та Михайло, — інженери залізничних військ, й нинішній генерал-квартирмейстер 8-ї армії Антон Іванович Денікін, неприхильні газети «Кієвлянин» і «Трудовая копейка» роздули до крайніх меж. У Києві вибухнули протести проти свавілля військових. Щоб не псувати братові Олександрю кар'єру, його провину перебрав на себе Михайло, який тоді обіймав посаду голови ремонтного комітету Петербурзького інженерного управління. Як людина честі він подав рапорт про відставку.

Гості Янишевського з насолодою випили кілька келишків мадери і по бокалу благородного шампанського, що іскрилося радістю. Так між офіцерами закладались основи майбутніх стосунків, до того ж хороших.

ЗМІСТ

Київ, 12 — 27 червня 1914 року.....	5
Житомир, 28 червня 1914 року.....	27
Рівне — Радзівилів — Дубно — Кременець — Почаїв, 30 червня — 12 липня 1914 року.....	33
Кременець — Заложці — Нуще — Золочів — Львів, 13 — 15 липня 1914 року	59
Петербург — Львів, 1 листопада 1913 року — 7 березня 1914 року.....	63
Львів, 15 — 19 липня 1914 року.....	77
Петербург — Київ, 31 липня — 2 серпня 1914 року.....	85
Бердичів, 3 — 19 серпня 1914 року.....	92
Дубно — Кременець — Заложці — Зборів, 12 — 19 серпня 1914 року	106
Пеняки (Бродівський повіт), Ярославичі (Зборівський повіт), 20 — 22 серпня 1914 року.....	117
Золочів — Львів, 26 — 29 серпня 1914 року	123
Золочів — Львів, 30 серпня — 4 вересня 1914 року	136
Жовква — Київ — Умань — Фурманівка, 7 — 20 вересня 1914 року.....	140
Бердичів — Львів, 20 жовтня — 1 листопада 1914 року.....	150
Львів — Бухарест, 3 — 17 листопада 1914 року.....	159
Львів — Чугуєв, 6 листопада — 11 грудня 1914 року.....	169
Ковно — Рівне — Холм, 17 лютого — 19 березня 1915 року.....	184
Карпати, 7 лютого — 19 березня 1915 року	190
Львів, 21 березня — 22 квітня 1915 року.....	201
Перемишль — Самбір — Хирів, 23 — 26 квітня 1915 року.....	208

Ясло — Горлиці — Громник (Південно-Східна Польща), 2 травня — 22 червня 1915 року	213
Ярослав — Замостя, 20 червня — 30 вересня 1915 року ..	224
Бережани, 27 червня — 30 вересня 1915 року	232
Могильов, 5 вересня — 1 грудня 1915 року	241
Домбровиця — Бережани — Львів, 3 — 15 жовтня 1915 року	253
Тешен — Львів, 10 вересня — 25 жовтня 1915 року	270
Рівне — Петроград — Стокгольм — Лондон — Париж, 10 листопада 1915 року — 25 липня 1916 року	277
Рівне — Бердичів — Кам'янець-Подільський — Могильов, 29 березня — 1 травня 1916 року	314
Бердичів — Могильов — Париж — Аннемас, 2 вересня — 30 грудня 1916 року	343
Бердичів — Тернопіль — Бучач — Бережани, 3 вересня — 30 грудня 1916 року	365
Могильов, 30 грудня 1916 року — 11 березня 1917 року ...	376
Бердичів — Київ, 13 лютого — 7 березня 1917 року	387
Могильов, 12 — 30 березня 1917 року	409
Бердичів — Київ — Тернопіль — Зборів — Цецова, 20 квітня — 25 липня 1917 року	439
Бердичів, 5 серпня — 11 вересня 1917 року	458
Петроград, 7 — 9 вересня 1917 року	469
Париж, 29 вересня — 10 жовтня 1917 року	475
Аннемас — Женева, 11 жовтня — 8 листопада 1917 року	491
Відень — Грац, 25 серпня 1916 року — 10 листопада 1917 року	497
Петроград — Псков — Могильов — Київ, 16 листопада — 10 грудня 1917 року	506

Відень — Грац, 10 жовтня 1917 року — 2 січня 1918 року.....	520
Відень — Грац — Інсбрук, 2 — 20 квітня 1918 року.....	535
Фурманівка — Верховка (Уманський повіт, Київська губернія), 5 лютого — 23 квітня 1918 року.....	542
Берн, 7 — 25 квітня 1918 року	550
Вадуц — Інсбрук, 27 квітня — 1 травня 1918 року.....	555
Аннемас — Женева — Берн, 2 — 16 травня 1918 року..	561
Київ — Харків, 7 травня — 25 грудня 1918 року	565
Епілог	583